

BOGDAN-ALEXANDRU
STĂNESCU

Abraxas

roman

POLIROM
2025

Cuprins

Corul	9
În Casa cu Lei	11
AP. 1. Operațiunea Barbarossa	82
În Casa cu Lei (continuare)	108
AP. 2. Garrone	121
În Casa cu Lei (continuare)	133
AP. 3. Corvus	182
În Casa cu Lei (continuare)	228
AP. 4. Apoteoza lui Iacov Levi Moreno	283
În Casa cu Lei (continuare)	312
AP. 5. Iarna generalilor	360
În Casa cu Lei (continuare)	381
AP. 6. Mic manual de nefericire perfectă	417
În Casa cu Lei (continuare)	453
AP. 7. Arta fugii	473
În Casa cu Lei (continuare)	484
AP. 8. Lucia	519
În Casa cu Lei (continuare)	564
AP. 9. Tannenbaum	584
În Casa cu Lei (continuare)	605
AP. 10. Adorabilii etrusci	622
În Casa cu Lei (continuare)	632
AP. 11. În vis încep	653
Corul	702
<i>Mulțumiri</i>	723

Legătura lui Sergiu cu Ralu începuse probabil mai demult și bănuiesc că ceea ce i-a împiedicat să o oficializeze în fața mea a fost teama unei eventuale respingeri venite de la Michi Lucescu Esq., băiatul deocamdată blond care petrecea ore întregi în curtea din fața Casei cu Lei, unde organiza bătălii între armate alcătuite din sute de ghinde pe care le împărțea pe batalioane, companii, divizii, dar numai după ce le picta cu carioca, sub pălărie, ochi, nas și gură. Ralu nu prea pricepea ce se întâmplă cu mine, cred că mergea pe bâjbâite, și nici propriul temperament n-o prea ajuta: n-a avut niciodată destulă răbdare cu activitățile astea ale mele și nici cu tăcerile mele prelungite, așa cum mai târziu păreau s-o deranjeze orele, zilele de lectură neîntreruptă. De fapt, o irita orice scăpa puterii ei de a controla: spațiile care se opuneau dorinței ei de a invada, fără măsură, zonele de pe hartă marcate *hic sunt leones* erau o provocare. De fapt și ea citea destul de mult, numai că afișa o afectare în timpul cititului care mă făcea să cred că o interesează mai mult poza – felul în care ținea cartea cu o singură mână, cititul ei în cadă când mă chema să-i deschid gemulețul ca să nu se sufoce de la aburi, iar eu rămâneam acolo, lângă vana veche, așezată pe picioare metalice, niște labe de felină mare, și o priveam, corpul ei tânăr, cu sâni plini, părul tuns scurt, „lins“ într-o parte când nu era făcut permanent, picioarele cu unghii roșii pe care le ținea așa: unul era îndoit cumva sub corp, iar celălalt era îndoit perpendicular pe el, cu genunchiul rotund ieșind din apă. Erau două triunghiuri în spațiu, unul perpendicular pe

celălalt, mi-am dat seama de asta în timpul unei ore de geometrie, când am avut de analizat un triunghi, iar eu mă înroșisem și aveam starea de amețeală pe care mi-o provocau asemenea revelații sau stările șocante de déjà-vu. Nu știu cum trăiesc alții acest déjà-vu, însă în cazul meu ceea ce declanșa atunci starea de vertij era nu imaginea, nu situația re trăită (sau presupus re trăită), ci mai curând furia sexuală pe care o năștea această perforare a liniei invizibile dintre două universuri. Mă cutremura efectul acestui déjà-vu, îl prelungeam așa cum ani mai târziu aveam să amân ejacularea în timpul masturbării, așa cum prelungeam mângâierile în zona pieptului și a burții, care mă gâdilau și-mi făceau pielea de găină.

Ralu și Sergiu au dat asaltul final abia după ce au fost siguri că n-o să am vreo reacție adversă. Au existat mici discuții în avanpremieră cu Ralu, care în mod suspect mă striga din atelierul ei și apoi tăcea, în timp ce eu priveam păsările cu cap de om care se nășteau pe pânza așezată pe șevalet, în mirosul de ulei, terebentină și tutun care se amesteca în mine ca-ntr-un fuior, după care începea, cu nonșalanță aparentă, să-mi vorbească, în timp ce mâna ei mângâia pânza cu pensula groasă, de umplut, sau cu cea subțire, pentru detaliu. Se oprea din când în când să se uite la mine și să ia țigara care ardea în scrumieră, din care trăgea cu poftă, își umplea plămâni cu fumul de BT, apoi continua, întorcându-se iar cu spatele. Pe peretele atelierului ei de vară era o reproducere ce m-a fascinat toată copilăria, *Ofelia* lui Leonor Fini, pentru că silueta moartei lui Hamlet, plutind pe apele întunecate și încărcate cu nuferi, era în mintea mea trupul lui Ralu când făcea baie și citea cu aerul acela pompos, cu unghiile ei

roșii și părul creț dintre picioare. Și l-am urât mai târziu pe Hamlet, pentru că el îmi omora mama cu nepăsarea, nebunia lui sofisticată și cu obsesia pentru răzbunare.

— Ce părere ai avea dacă ar mai locui cineva cu noi? Să ai și tu un tată?

Îi răspundeam că am deja un tată...

— Ța nu e tată, simțeam cum i se înăsprește vocea. Ța e un dobitoc. Când l-ai văzut ultima oară?

Iar eu nu știam să-i răspund când l-am văzut ultima oară, dar nici că în mintea mea se amestecau foarte mult lucrurile, pentru că, pe de o parte, știam că ea se luptă să-i interzică accesul la mine, pe de alta, nici când mergeam la Ovidius sau când el mă lua, împreună cu Meri, în vacanțe la Herculane, Genu nu apărea.

— Pe tac-tu îl interesează doar două lucruri în viața asta: pizda și banii (deci Tatăl meu era o curvă, mi-am amintit mai târziu, în timpul lecțiilor de viață oferite gratis de Sergiu Jidanu), șuiera ca o viperă turbată și stătea cu spatele, probabil ca să nu-i observ trăsăturile schimonosite de ură. Eu vorbeam de un tată adevărat, care să te crească.

Afirmația asta iarăși mă nedumerea, pentru că eu simțeam că, de crescut, cresc oricum, iar în Casa cu Lei nu păreau să existe spații goale, bune de umplut cu un al treilea om. Dar Sergiu era cu totul altfel decât îmi imaginasem eu. De fapt, tot ce-mi putuse naște mintea îmbuibată cu imaginea taților de pe strada noastră era fie un bărbat burtos cu părul grizonant, care poartă cămașă albă, cu mâneci scurte și vine la 4 acasă, cu o servietă neagră, fie un slinos care stă toată ziua în papuci și trening și se-mbată seara, după care începe să urle la copii și la nevastă. Dar nu, Sergiu era încarnarea lupului

din desenele animate sovietice care-mi plăceau atât de mult, lupul hippie, bărbos, de care de multe ori mi-era milă, pentru că mereu cădea victimă aceluia iepure cu gene lungi, feminine care-mi făcea scârbă.

A mai venit de câteva ori după acea primă seară și am văzut cum Ralu se relaxează din ce în ce mai mult, ba chiar înflorește, cum se zice în anumite cărți, cum i se răresc accesele de furie și redevine femeie într-un fel miraculos. De câteva ori Sergiu ne-a scos în oraș, cu o Dacie albă 1310 care mirosea frumos și avea un volan gros, cauciucat. Îmi amintesc primul nostru drum de acasă, coborârea pe lângă Cuțitul de Argint, apoi virajul miraculos pe care l-a făcut la stânga, pe lângă Șincai, apoi magazinul Unirea, pe care l-am lăsat în dreapta, și parcare a lui cu scârțâit chiar în față la Pescarul, unde ne aștepta o masă rezervată și unde am mâncat pește, iar ei doi au băut o sticlă de Jidvei, cu apă minerală. Iar seara târziu la masa noastră au venit niște lăutari, care-l știau pe Sergiu și l-au salutat cu zâmbete onctuoase, la care el a dat din cap și le-a zis:

— Hai, țânțarilor, băgați mare! Vedeți că doamna e artistă, deci fără murdării, da?

— Auăleu, Sergiule, da' se poate? s-a executat cel mai bătrân dintre ei și au început să cânte lângă urechea mea până când Sergiu le-a făcut semn că ajunge și le-a dat o hârtie de 25, cu Tudor Vladimirescu.

Din când în când se așezau în restaurant și alte cupluri, care mai întâi priveau cu nesaț la peștele nostru și chemau chelnerul să-i ceară același lucru, dar ăla dădea cu tristețe din cap că nu au și era chiar gata să le jure că au halucinații, că animalul acvatic de pe masa noastră nu era pește, nu era somn, ci o iluzie unsuroasă.

Dar pe Sergiu nu-l interesau toate astea, stătea rezemat imperial de spătarul scaunului și-o vrăjea pe Ralu, ba chiar mă vrăjea și pe mine, pentru că era un orator fără pereche.

— Eu, când n-am bani, miros a prost. De-aia, Marocane, e bine să reții de la mine, fă ce-ți place, dar să fii sigur că-ți ies bani. Oamenii sunt răi și proști, ei nu-nțeleg din prima cine ești, uită-te la mama ta, de exemplu. Păi, văd ei că e artistă, că vorbește cinci limbi străine? Nu, ei văd că e frumoasă, atâta-i duce mintea. Sile, ai vreun Pepsi pe acolo pentru ăsta micu'?

Iar Sile dădea discret din cap și dispărea în bucătărie, de unde venea cu o sticlă mică, pe care era desenată o bulină bicoloră, împărțită în două jumătăți egale de un șanț sinuos, iar eu beam cu înghițituri mici din nectarul Pepsi, băutura zeilor. Și la plecare același Sile venea la Sergiu cu o sacoșă plină, pe care el o primea la fel de seniorial, și, după ce ajungeam acasă, ne umplea frigiderul cu carne, vin și Pepsi, după care își lua respectuos la revedere, o săruta pe Ralu pe obraz și mie-mi arunca scurt:

— Ne mai vedem, Marocane?

Iar eu îi spuneam că da, ne mai vedem, cum să nu, privindu-i deja umerii lați și osoși care se îndepărtau, apoi treceau prin gardul înalt.

*

Panțăru, tipul înalt și chel (cu o coroană de păr care-i înconjura capul, lăsând în centru să răzbată craniul ca un ou în păhărel), mai mare decât ceilalți din trupa de cântăreți, apărea și dispărea, cu o frecvență destul de redusă. Era un bărbat liniștit, care atunci bătea deja spre

40 de ani, și cu o poveste lungă și încâlcită în spate, subiect pe care au evitat să-l abordeze de față cu mine câteva luni bune, cât timp am fost în probe și până când nu am asistat la o scenă care lăsa puține dubii legate de secretul lui atât de bine evitat. Veneam de la facultate, grăbit să scap de praful adunat în gât și în creier într-o zi de bibliotecă și de cursuri pe care le înghițeam pe nemestecate, deja aproape convins că nu acolo găseam ce-mi trebuia mie la vremea aia. Am traversat pe la statui, am luat-o pe lângă barul lui George Mihăiță, apoi am cotit-o la dreapta, spre Biblioteca Națională, și-mi amintesc ce gândeam atunci, ba mai mult, ce simțeam, melancolia pe care-o descătușase în mine aerul rece care emana dinspre acea clădire veche în care intrașem pentru prima oară în liceu, când începusem să evit din răspuțeri să-mi petrec după-amiezile în Casa cu Lei și-mi căutam refugiu fie prin Cișmigiu, fie prin Academia de Biliard de lângă pasajul de la Odeon, unde chibițam și câteodată, foarte rar, jucam. Apoi, după o discuție cu doamna Hanofi, în Biblioteca Națională, unde m-am tot codit ceva vreme până să-mi fac curaj să intru, am reușit, cu mâinile tremurând, să-mi fac abonament și, după îndelungi ezitări, să intru în sala de lectură cu mese lungi și scaune din lemn, să stau acolo fremătând de emoție până când n-am mai avut încotro și a trebuit să completez o fișă, să înaintez printre rândurile de mese, pe culoarul care ducea exact la catedra bibliotecarei, care ridicase privirea nerăbdătoare spre mine, și să-i întind acea fișă, încercând să par hârșit și urban, apoi să merg la locul meu, unde să aștept cartea. Aș fi putut cere orice carte, iar lucrul ăsta împiedica o alegere reală, așa că a trebuit să cer una care-mi era